

(Κι' άλλα προετοιμάζετο σημαντικά να 'πῃ, ἀλλ' ὅμως πάλιν ἔγινε μικρὰ διακοπή.)

(Ἄ κ ο υ ο ο ν ἐλθόμενος ὁ Περικλῆτος λέγει καὶ νέα διψὰ φλογερὰ τὸν θμιλοῦντα φλέγει, καὶ ἐνῶ μικρὸν ἀσπείρει ἐκ τρίτου ξανακάνει προσῆλθον ὡς ἀκραταὶ καὶ ὡς τρεῖς ζητιάνοι.)

Φ. — Καλῶς μας ἔβλεπε καὶ σὺ εἰς τὸ συλλαλητήριον, πλὴν εἰς τὸ τέλος φθάνετε αὐτῆς τῆς ἡμιλικίας...
 Ἡ λ ἰ λ α μ ᾶ σ α β α χ θ α ν ἰ φωνάζετε ἄνδρες Κύριοι, καὶ ἡ λαλιὰ σας μαρτυρεῖ πῶς εἰσὶν ἐκ τῆς Ἡλιείας.

Μας λίτε πῶς δὲν ἔχετε νὰ φάτε μήτε πρᾶσσα, μαζὶ λίτε πῶς τὰ πᾶνθινα ὁ τόπος σας τραβᾷ, καὶ ἐπιτόπως μαζὶ κρύβετε τὰ πλοῦτά σας ὅτῃν κάσσα καὶ τὸν ζητιάνου ἴσω σας κερμάτε τὸν ντορβᾷ, γὰρ ν' ἀποσιγέτε ἄκροῦς καὶ φόρων πληρωμάς... χάρις Σωτήρα καὶ ἔλεος ἄς ἔλθῃ ἐφ' ὕμας.

Σα: ἔξω, καταγεράδες... ἄλλου νὰ τὰ πούλατε, τὸν πορνῶν Σωτήρα μαζὶ μὴ τίτοιχα δὲν γελᾶτε, καὶ πῶς πολὺ φουκίζεται καὶ πῶς πολὺ πεισιμῶνει, καὶ ὅσο τοῦ ψάλλετε σεβντὰ κοιλιακῶν ἄσμάτων τόσο καὶ τὴν καπιούρα μαζὶ ἀλύπητα φορτῶνει μὴ φόρους τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν ἐπαγγελμάτων.

Ἄλλ' ὅμως μὴ γρινιάζετε, καθίστε ὅτῃν γωνιά, καὶ σήμερον κᾶν αὔριον ἡμέρα ξημερώνει, πού μόνον μαζὶ ἐπάγγελμα θὰ γίνῃ ἡ ζητιανιά καὶ αὐτὸ νομίζω, κύριοι, πῶς φόρο δὲν πληρώνει.

Ὁ Λόρδος παραγέρει καὶ τούλθον τὰ φεγγάρια, φόρους καὶ γιὰ τὴν θάλασσα καὶ νοίκια μὴ γυρθεῖ... κινεῖς σὺν πρὶν δὲν θὰ ἴμορῃ νὰ πᾶρ γιὰ φρουργάρια ἢ κοκοβίους, νερόφουα, καὶ γόπας νὰ ψκαρεῖ.

Κι' ἂν κάποιος, πού τὸν ἔφαγε μεγάλη συλλογή, γυρθεῖν λίγη θάλασσα γιὰ νὰ τὰ κακάρωσῃ, καὶ μία κουταλιὰ νερὸ δὲν ἄδερῃ νὰ πινεῖ ἂν πρὶν τὸ σκυλοπνίξιμο βρεθῆναι δὲν τὸ πληρώσῃ.

Κι' ἂν οἱστρος σούλθῃ ξηρικός καμμιὰ καλὴν ἡμέρα νὰ κοπανίσῃς ξηνοκίτος λογῆς λογῆς ἄερα, καὶ τοῦτο τὸ κοπανισμὸς πολὺ θὰ σοῦ κοστίσῃ, ὁ Λόρδος φόρον καὶ γι' αὐτὸ βεβαίως θὰ ζήτησῃ, καὶ μέσα ὅτῳ περισσεύματι καὶ ἐκείνον θὰ περάσῃ καὶ θὰ μας πῇ πῶς ἡ πατρις ἀερωδῶς θὰ ὀράσῃ.

Τοιοῦτον ἔχομεν σοφὸν καὶ δαίμονα ζυδάτον, Πρωθυπουργὸν κατακτητὴν ἀνέμονα τε καὶ ὕδατον. Ἄλλ' ἄς φράξουν οἱ λαοὶ καὶ τὰλλα τὰ Βασιλεία... τίς τάς εἰς τὴν ἐξώπορτα κτυπῶ τοῦ Παραδείσου καὶ ὁ κλειδοκράτωρ αὐστηρῶς γυρθεῖν διαπύλινα καὶ ἰγὼ φωνάζω γιλαστός ὅτῳ Ἄγγε Πέτρο ἐξέσου.»

«Νᾶξερές, Ἄγγε Πέτρο μου, τί γίνετ' ἐκεῖ κάτω... πᾶν τὰ Διαπύλινα καὶ ἀντίο ντὶλ πασάτο.
 Ἄρατε πύλας, ἄρραγτες, καὶ ἀνοίξατε τὰς θύρας, καὶ σὺ φρουρὸς βλακίντιος μὴ εἶσαι μὴ πατίντα, ἰσάτως τὰ κατήγητος ὁ τῶν Ρωμηῶν Σωτήρας καὶ βάρβα ὡς περᾶσμε χωρίς πολλὴ κευθίντα.

» Ἄς ἴσων νὰ τὸν ἔβλεπες γι' αὐτὰ πῶς ἰσταυρῶθη, αὐτὸς μας ἔσωσ' ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἰσῶθη, γιὰ τούτα ξαναγύρισαν οἱ Θεσσαλοὶ ὅτῃν στάνη, καὶ ἔτοι τὴν ἀπαρτία του κατάρει νὰ κᾶνη, σὺ δὲ, πορτίερα, πῆταξε ἴμορσά του τὸ κλειδί σου... ἀπὸ πορτίερας πᾶσαι καὶ σὺ τοῦ Παραδείσου.»

Μὴ τούτα τὰ συμβολικά θὰ νομίστα, καυμίει, πῶς τοὺς Ρωμηῶν Παραδείσιος ἄγγηρα προσμίει, καὶ ὅποιος ἀυθαδῆς ἀρνηθῆ τὴν ὑπαρξίν του πλοῦτου ἄστρας θὰ βράλ' ἡ γλώσσα του, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη τούτου τὸ τῆς πατριδος ὄνομα δὲν πρέπει νὰ προφίρειται... καὶ τῶρα ἔκλονιάρηδες καὶ Ἑλλήνων παιδὲς χαίρετε.

(Ἐἶπαν αὐτὰ καὶ ἡ Φασουλὴ κοντά του καμυρόνει καὶ ὁ Περικλῆς χειροκροτεῖ καὶ τὸν ἐμβαλαγρόνει.)

Ἡμερολόγιον τρελλῶν «Ρωμηῶν» καὶ «Σκρίπ» καὶ ἄλλων πολλῶν.

Ἄλλος εἰς τὸ μοναχίκο, ἕρκρος εἰς τὸ μοναχίκο, μὴ κρῖος κρῖος, μέση του καὶ θηλεκοτὴ καὶ πόλιος.
 «Ρωμῆος καὶ «Σκρίπ». Ἐστ' ἐκεῖ καὶ ποιεῖται κομῆς καὶ τρῆμονος ἰερόφουος τοῦ Ἄδωνοσφῆ.
 Νάτε τὰ κανεκάριον... πανεὺ διαλαλεῖται.
 λεπὰ πέντινα μοναχὰ καὶ νὰ παραλαλεῖται.

Καὶ καμψόσαις ποικιλίαις, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Αὐτὸς ὁ Ἄδωνοσφῆος καὶ ἐπίτο: ἀθηνεῖς, μὴ ἐκίνα τὸ κουστουμὸν του τὸν κόμο λαμινεῖται.
 Ἄν' ἔτε στίβον ἄρουν καὶ γάσκουσι οἱ ἑμβαδίας καὶ ἔρριεται ὅτῃν σάβας του ἔτι καθῖνας ἔβλε, φουλίαις κίλτους, φιλικά, ποκιδίον, γρεβάται, καὶ ὄσφρας μεταφῶς τῆς ντιστερῶδον σελῆ, καὶ κλεισῶς καὶ κατὰπλήρῃ καὶ ἄθρος καὶ καὶ καὶ... γιὰ σου, κυρ Ἄδωνοσφῆος, ταχίως κλεισῆται.

Ὁ λ γ α, φέρμονος σποράχου τοῦ γρωσῶτο Νικολάου, τὸν κρηνοσῶνος τῆς Ἰθέρως οἰκονομικοσποσῶ.
 εἰν ἑρῆρῶνος ἄνι του καὶ ἑλε θύμονος τοῦ δίδει καὶ τὴν ἔρρῶνον ἐδῆρῶνος τοῦ Περῆος καὶ τοῦ Πίου. Τὸ τιμὸν Ἄελορηθῆσαι, τὸ συσταῖνον γρωσῆσι, καὶ σπᾶτα του μονάχα εἶνε βέλιεμον γιλαστός.
 παυεὶ κᾶθε δυσοφίλιον... τρῆς καὶ πέντε καὶ ἡμιεὶ καὶ γυρθεῖται μ' ἑλε τὰλλα καὶ τοὺς λόγους τῆς Βουλῆς.

Ἄτλαντις, σπουδαῖον ἔθλον καὶ μὴ ἐρῶνον γενναῖον, ἰσοῦ βγαῖται τῶν Ἰθέρων εἰς ἄρακας τῆν Νίον, ἔρῶνος τὸ χαρακτῆρῆς, πρακτικὸς εἰς ὅλα νεία, καὶ τοὺς Ἑλλήνων συνδίδει μὴ τοὺς Ἀμερικανούς.
 Ἐρῆς ὄνομα, ἔχει εἰλόγῃ, καὶ τὸ ἀνομῆς τῆς πατριδος ἰμυθῶνος τὰς ἐσθῆδας τῆς σποράχου Ἄτλαντιδος.

Ὁ Νικόλαος Νάβερς ἐνεμερῆθη κατ' αὐτὰς, μὴ τὴν κῆρῶν τὴν καλλίστην Ἀνδρομάχην Δωροθῆ, καὶ ἐπαυθῆκατε εἰς τούτους ἀνομῆς ἔρῶνος.
 καὶ μευθῶνας μὲς ὅτου κόμοι καὶ ὅτου γάμοι τὰ ταξίδια.